

Ja volim Bosnu i Hercegovinu

Negdje daleko, na brdovitom Balkanu, postoji jedna zemlja satkana od snova i nade. Spremna da bude kolijevka novim generacijama, prkosna i ponosna, to je moja Bosna. Možda nije idealna, ali je MOJA. To je zemlja u kojoj se sloboda plaćala krvlju, a teški uzdasi često bili upućivani Bogu. Malo srce u srcu Balkana i u srcima svih Bosanaca.

Voljela bih da je mogu objasniti strancu, onome koji misli da se ovdje patim. Ali u suštini, čovjek ne zna ili ne želi znati da je cijeli život patnja, gdje god otišao. Kada bi me pitali šta je to što ovdje život znači, rekla bih im:

„Bosne nema nigdje na dunjaluku. Ovdje ćeš uvijek biti rado prihvaćen kao neko koga odavno poznajemo, kao da si naš. Bosanci su širokogrudni, dobronamjerni, gostoljubivi.“

Takva ti je, bolan, Bosna. Puna snage, ponosa, ljubavi za cijeli svijet. Iz pepela se, kao feniks, diže svaki put kad je pokušaju srušiti. Ne da ona na sebe. Ljepotu koju posjeduje ne može joj niko oduzeti. Njena zelena brda, zagonetne planine i nemirne rijeke unose mir u srca ljudi. Divlja je i pitoma. Krhka i snažna. Ugašeni vulkan i užarena lava.

Bosne ima i uvijek će je biti. Tu je vijekovima. Bosnu voljeti zna samo onaj iskrenog srca i čiste ljubavi. Ova zemlja se uvijek isticala vjerom, kulturom i arhitekturom. Mnoge stope pregaziše njena polja. Zmijenili se brojna carstva i vladari. O tome svjedoče tragovi uklesani na kamenim stećcima, sinagogama, crkvama, džamijama. O tome šapuće svaka ulica. Bosna je spoj istočnog i zapadnog. Raznolika, kao najljepše livadsko cvijeće. Zemlja u kojoj ti svako bratski ruku pruža, odolijeva svim nevoljama. Svima uz srce prirasta.

Zato volim svoju domovinu, jednu i jedinu, Bosnu i Hercegovinu!

Lamija Bureković, II - 4